

РЕШЕНИЕ

№ 336

гр. Кюстендил, 13.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. Костадинова
 Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Симона Р. Цикова
като разгледа докладваното от Татяна Хр. Костадинова Въззивно гражданско дело № 20231500500144 по описа за 2023 година

В. Г. Г. с ЕГН *****, с постоянен адрес: с. ***, общ. Дупница, ул. „****“ № 16 обжалва Решение № 35 от 23.01.2023 г., постановено от РС – Дупница по гр.д. № 969/2022 г. по описа на същия съд в частите, с които са отхвърлени предявените от него срещу „****“ ЕООД, с ЕИК *** иск с правно основание чл. 215 КТ за неизплатени суми за командировки за общо 27 работни дни командировка в чужбина за периода от 01.06.2021 г. до 27.06.2021 г. сумата 1 890 евро или 3696.46 лева по курс 1 евро/1.9558 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното заплащане на сумата и иск с правно основание чл.226, ал.2 от КТ за сумата 7150 лева, представляваща обезщетение за незаконно задържане на трудовата му книжка за периода от 28.06.2021 г. до 28.05.2022 г., или за 11 месеца по 650 лева месечно, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК не е постъпил писмен отговор от насрещната страна.

„****“ ЕООД, с ЕИК *** чрез пълномощника адв. Д. И. обжалва посоченото погоре решение в частта, с която е дружеството е осъдено да заплати на В. Г. Г. сумата 650 лв., представляваща неизплатено брутно трудово възнаграждение за м.05.2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска–30.05.2022 г., до окончателното ѝ изплащане и в частта, с която е отхвърлен като неоснователен искът за осъждане на Г. да заплати на „****“ ЕООД сума в размер на 14633,61 лева, представляващи платени суми за командировки /м. януари 2021 г.- 1 916 лева; м. февруари 2021 г. – 3 820 лева; м. март 2021 г. – 5 731 лева; м. април 2021 г. – 2

185 лева; м. май 2021 г. - 546 лева; м. юни 2021 г. - 435,61 лева/, които подлежат на възстановяване по реда на чл.40 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор от насрещната страна, с който се оспорват твърденията във въззивната жалба.

Окръжен съд приема, че въззивните жалби са подадени от страни в първоинстанционното производство, насочени са срещу първоинстанционен съдебен акт, подлежащ на въззивна проверка и са постъпили в срок, поради което същите са допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Атакуваният съдебен акт на Дупнишкия районен съд е валиден и допустим.

Кюстендилският окръжен, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че въззивната жалба на В. Г. е частично основателна, а тази на „***“ЕООД е неоснователна. Съображения:

Пред районен съд са били предявени от В. Г. Г., срещу „***“ ЕООД обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл.128, т.2 КТ, чл.215 КТ, чл.226, ал.2 от КТ, а именно: за сумата 650 лв., представляваща неплатено брутно трудово възнаграждение за м.05.2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска, до окончателното ѝ изплащане; за сумата 1890 евро или 3696.46 лева по курс 1 евро/1.9558 лева , представляваща незаплатена командировка в чужбина за общо 27 работни дни, за периода от 01.06.2021 г. до 27.06.2021 г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба в съда до окончателното заплащане на сумата и за сумата 7150 лева, представляваща обезщетение за незаконно задържане на трудовата му книжка за периода от 28.06.2021 г. до 28.05.2022 г., или за 11 месеца по 650 лева месечно, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

„***“ ЕООД, с ЕИК *** е предявило срещу В. Г. Г. за сумата 2802,10 лева, представляваща служебен аванс, платен на ответника заедно с командировъчните за периода м. януари 2021 г. до м. юни 2021 г. /м. януари 2021 г. - служебен аванс в размер на 125, 90 лева; м. февруари 2021 г. - служебен аванс в размер на 134, 50 лева; м. март 2021 г. - служебен аванс в размер на 2466, 70 лева; м. април 2021 г. - служебен аванс в размер на 79 лева/. И за сумата 14 633, 61 лева, представляващи платени суми за командировки /м. януари 2021 г. - 1916 лева; м. февруари 2021 г. - 3820 лева; м. март 2021 г. - 5731 лева; м. април 2021 г. – 2185 лева; м. май 2021 г. - 546 лева; м. юни 2021 г. - 435, 61 лева/, които подлежат на възстановяване по реда на чл.40 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина.

Районен съд е уважил иска на В. Г. Г. за сумата 650 лв., представляваща неизплатено брутно трудово възнаграждение за м.05.2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска – 30.05.2022 г., до окончателното ѝ изплащане, останалите иски – по чл. 226, ал.2 от КТ и предявените с насрещната искова молба е отхвърлил.

Решението в частта, с която е отхвърлен иска „***“ ЕООД срещу В. Г. Г. за сумата 2802,10 лева, представляваща служебен аванс, платен на ответника заедно с командировъчните за периода м. януари 2021 г. до м. юни 2021 г. не е обжалвано и е влязло в сила. Във всички останали части се обжалва от страните.

По делото няма спор, че между страните е съществувало трудово правоотношение, което е възникнало по силата на сключен трудов договор от

11.01.2021 г. и е прекратено на 28.06.2021 г. по взаимно съгласие, че Г. е изпълнявал длъжността „шофьор тежкотоварен автомобил – 12 и повече тона“, с месечно възнаграждение 650 лв., както и че е извършвал превози на товари извън страната.

По делото са представени заверени копия от пътни листове, отразяващи курсовете на товарния автомобил управляван от В. Г., както и на заповедите за командировка в чужбина. От посочените доказателства се установява, че през м.06.2021 г. ищецът е бил командирован: от 27.05. до 02.06. /Заповед от 27.05.2021 г./; от 09.06. до 21.06. /Заповед от 09.06.2021 г./ и от 22.06. до 27.06. /Заповед от 22.06.2021 г./. Във всички заповеди за командировка е отразено, че командировъчните пари са в размер на 54 евро на ден. Видно от чл. 35, ал.3 от приложения по делото Правилник за организацията на дейността и вътрешния трудов ред на ответното дружество, дневният размер на командировъчните пари е 54 евро. От приложения по делото преводни нареждания се установява, че на В. Г. е преведена общо сумата 14 198 лв.като основание за превеждане на сумата е посочено „командировъчни“. От получените справки за задгранични пътувания на ищеца с товарен автомобил „****“ с ДКН *** се установява, че същият се е завърнал в страната на 27.06.2021 г. през ГКПП – Видин Дунав мост.

Трудовият договор е прекратен със Споразумение от 28.06.2021 г. Г. е отказал да го подпише, както и да получи трудовата си книжка. Отказът е оформен с подписите на трима свидетели. По делото са представени покани, адресирани до ищеца за получава на трудовите книжки от 21.10.2021 г. и от 12.05.2022 г., които са били изпратени по куриер, но същите са били върнати като непотърсени.

В заключението на съдебно- счетоводната експертиза на вещото лице Н. Ш. е прието, че сумата с извършен превод от 04.06.2021 г. с основание „командировъчни“ на стойност 546 лв. представлява трудово възнаграждение за м. май 2021 г., че сумите за изплатените командировки на ищеца са осчетоводени надлежно в счетоводството на ответника. Вземайки предвид разпечатаната лична дигитална карта на ищеца, приложена по в.ч.гр. д. № 380/2022 г. по описа на ОС – Кюстендил за м.юни 2021 г., вещото лице е счело, че ищецът е бил в командировка само в периода 01.06.-06.06.2021 г., поради което за периода от 06.06. до 27.06.2021 г. не му се дължат командировачни средства. Сочи също така, че сумите за командировачните средства на ищеца са изплатени съобразно отработените 129 дни отчетени чрез пътните листове и заповедите за командировка, както и че размерът на дължимите командировъчни за периода от 11.01.2021 г. до 28.06.2021 г. съобразно определения в заповедите за командировка размер е 13 018 лв., а по сметката на ищеца е била преведена сумата 14 198 лв. Съгласно издадените заповеди за командироване ищецът е бил командирован общо 129 дни, за които при командировъчни пари по 54 евро или 105.83 лв. на ден, му е начислена сумата 13 652 лв. С оглед на извода, че през м. юни 2021 г. ищецът е бил в командировка само за периода 01.06.-06.06.2021 г., вещото лице е приело, че в резултат на изплащането на командировъчни за 129 дни е налице надплатена сума от 976,94 лв., тъй като не се дължат командировъчни средства за периода след 06.06.2021 г. до 27.06.2021 г.

В заключението на допълнителната съдебно – счетоводна експертиза вещото лице е посочило, че за нито една от командировъчните заповеди не е налице финансов отчет за изразходваните средства от ищеца, както и че преводите по банковата сметка на ищеца не съвпадат по дати с периодите, отразени в пътните листове и командировъчните заповеди – един превод обхваща средства по повече от една командировъчна заповед.

По делото са разпитани свидетели. Свидетелят Г. Г., син на ищеца, твърди, че на 30.06.2021 придружил баща си до офиса на ответното дружество и го изчакал на паркинга. Сочил, че е имал видимост до офиса и е можел да чува разговора, тъй като прозорците и вратата били отворени. Свидетелят заявява, че ищецът е оставил трудовата си книжка за попълване. След около час и половина е бил извикан от служител на дружеството. Чул, че баща си да казва, че няма да подпише документи с невярно съдържание. След излизането си ищецът казал, че не са му върнали трудовата книжка. В показанията си свидетелите И. Г., А. П. и В. Г. твърдят, че ищецът отказал да подпише споразумението за прекратяване на трудовия договор, като твърдял, че дружеството му дължи пари. Свидетелите сочат, че не поискал да си вземе трудовата книжка.

С приложената към делото на окръжен съд декларация се удостоверява, че на 27.04.2023 г. трудовите книжки са били върнати на ищеца.

От приетата от окръжен съд съдебно-техническа експертиза, изпълнена от вещото лице инж. М. Й. се установява, че за периода от 01.06.2021 г. до 27.06.2021 г. В. Г. е с продължителност на задграничните си пътувания за осъществяване на транспортна дейност от 27 дни. Вещото лице е изпълнило задачата си след като се е запознало със свалените данни от личната дигитална карта на ищеца на флашка, която му е била предоставена, като заявява съдебно заседание, че информацията е криптирана и не може да бъде манипулирана.

Предвид горното и посочените във въззивните жалби доводи, съдът намира следното:

По въззивната жалба на В. Г..

По иска с правно основание чл. 215 от КТ

Предмет на исковата претенция е сумата 1 890 евро или 3 696.40 лв., представляваща неизплатени командировачни за периода от 01.06.2021 г. до 27.06.2023 г.

Съгласно нормата на чл. 215 от КТ при командировка работникът има право и на допълнително заплащане на суми за дневни, пътни и квартирни. Редът за плащане на сумите при командировка в чужбина на водачи на сухоземни транспортни средства е регламентиран в Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина /НСКСЧ/. В чл.31 от НСКСЧ е посочена дължимата сума- по 27 евро на ден при единична езда и по 21 евро на ден при двойна езда. Няма законова пречка работодателят да определи и по- висок размер на командировачните пари. В случая в чл. 35, ал.3 от Вътрешните правила за организация на работната заплата, дружеството е определило, че дневния размер на командировачни пари за командированите лица в чужбина е в размер на 54 евро. Тази сума е вписана и в представените по делото заповеди за командировка. За процесния месец юни 2021 г. по делото са представени 3 бр. пътни листове: 277305 за периода от 27.05.2021 г. до 02.06.2021 г.; 277458, за периода от 08.06.2021 г. до 21.06.2021 г. и 277459 за периода от 21.06. до 27.06.2021 г. Заповедите за командировка в чужбина са също три: от 27.05.2021 г., 09.06.2021 г. и от 22.06.2021 г. за същите периоди.

От заключението на съдебно-техническата експертиза изпълнена от вещото лице инж. М. Й. се установява, че В. Г. е управлявал товарен автомобил- седлови

влекач м. "**** Актрос" с рег. № КН ***, снабден със записващо устройство. От разчетените данни върху картата на водача, вещото лице е установило, че Г. не е допуснал нарушения при работа със записващото устройство /дигитален тахограф/ като правилно е въвеждал символите на държавите. Анализирайки данните от записващото устройство по дни, вещото лице е посочило, че за исковия период Г. е с продължителност на задграничните си пътувания за осъществяване на транспортната дейност от 27 дни. В съдебно заседание вещото лице е пояснило, че информацията от дигиталната карта му е била предоставена на флашка, тъй като съхраняваната в ДАИ карта е била унищожена. Съдът кредитира заключението на вещото лице, тъй като то е категорично, че записът на картата не може да се манипулира.

За да определи сумата за командировачни дължими на ищеца за исковия период, съдът взема данните съдържащи се в заключението на съдебно- счетоводната експертиза, изпълнена от вещото лице Н. Ш., както извършва собствени изчисления. От същото се установява, че за периода от 15.01.2021 г. до 27.06.2021 г. на ищеца са били издадени 10 бр. пътни листове за общо 129 дни, като от тях 22 дни попадат в периода 01. 06 до 27.06.2021 г. Вещото лице е приело, че ищецът е осъществявал трудова дейност до 06.06.2021 г., като се е обосновало с представена разпечатка от личната дигитална карта, приложена по ч.гр.д. № 380/2022 г. по описа на КНОС. Съдът не кредитира заключението в тази част, тъй като то противоречи на приетите по делото доказателства, а именно издадените пътни листове и заповеди за командировка от 08.06.2021 г. и 22.06.2021 г., от получената справка за задгранични пътувания на ищеца с товарен автомобил „****“ с ДКН ***, издадена от МВР РУ Дупница, а също и от данните, съдържащи се в съдебно- техническата експертиза. След проверка на извлечението на сметката на ищеца, вещото лице е установило, че работодателят му е превел общо сумата 14 198 лв. с посочено основание „командировачни“. От тях съдът приема, че за исковия период от 01.06.2021 г. до 27.06.2021 г. е изплатена сумата 2 222 лв. за 21 дни, а именно за времето: 01- 02.06.2021 г., 09.06.- 21.06.2021 г. и 22.- 27.06.2021 г. Независимо, че за времето от 03.06. до 08.06.2021 г. няма издадени пътни листове и заповеди за командировка, доколкото от съдебно- техническата експертиза се установява, че ищецът е изпълнявал трудовите си задължения в чужбина, то му се дължат командировачни суми в размер на 635 лв., представляваща командировъчни пари за още шест дни. Или общо за 135 дни в размер на 14 287 лв. Вземайки предвид, че на ищеца е изплатена сумата 14 198 лв., съдът приема, че на ищеца не са изплатени командировъчни суми в размер на 89 лв.

Ето защо в тази част решението ще се отмени, като искът с правно основание чл. 215 от КТ се уважи за сумата 89 лв. В останалата част по този иск, решението е законосъобразно и ще се потвърди.

По иска с правно основание чл. 226, ал.2 от КТ.

Съгласно разпоредбата на чл. 226, ал.2 от КТ /ред. ДВ, бр. 26 от 1986 г./ работодателят и виновните длъжностни лица отговарят солидарно към работника или служителя за вредите, които той е претърпял поради незаконно задържане на трудовата му книжка, след като трудовото правоотношение е било прекратено.

В Тълкувателно решение №1 от 02.12.2019 г. на ОСГК на ВКС е посочено, че задължението по чл. 350, ал.1 от КТ на работодателя да предаде незабавно на работника или служителя надлежно оформената трудова книжка при прекратяване на

трудовете правоотношение възниква в момента на прекратяване на трудовото правоотношение, както и че незаконно задържане на трудовата книжка по смисъла на чл.226, ал.2 от КТ е налице, когато работникът или служителът е предоставил на работодателя трудовата си книжка за вписване на необходимите данни и работодателя не я е върнал незабавно. За работодателя възниква задължение да заплати обезщетение по чл.226, ал.2 и ал.3, изр.2 от КТ от деня на прекратяване на трудовото правоотношение, когато трудовата книжка се намира при него, и от деня на предоставяне на трудовата книжка за оформянето ѝ, когато тя се съхранява от работника или служителя. Обезщетението се дължи до предаването на трудовата книжка, съответно до изпълнение на процедурата по [чл. 6, ал. 3 от НТКТС](#).

Предвид на посоченото, за да бъде уважен предявеният иск с правно основание чл. 226, ал.1 от КТ следва да са налице следните кумулативни предпоставки: прекратяване на трудово правоотношение; незаконно задържане на трудовата книжка на работника или служителя; наличие на причинени вреди ; причинна връзка между незаконното задържане на трудовата книжка и причинените вреди.

В случая по делото не се установява наличието на всички предпоставки. По делото няма спор, че трудовото правоотношение съществувало между тях е прекратено на 28.06.2021 г., както и че трудовите книжки са били върнати на ищеца на 27.04.2023 г. По делото обаче съществуват доказателства, че ищецът е отказал да ги получи. В споразумението, с което е прекратен трудовият договор е посочено, че е отказал за получи трудовата книжка, като отказът е оформен с подписа на трима свидетели. Свид. И. Г. и В. Г., с чиито подписи е оформено споразумението са категорични, че Г. е отказал да получи трудовата си книжка. От доказателствата по делото се установява, че работодателят е изпращал по реда на чл.6, ал.3, изр.1 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж /НТКТС/– с писмо с обратна разписка, покана до ищеца, същият да се яви, за да получи трудовите си книжки, като видно от приложените по делото доказателства ищецът е отказал да получи изпратените му пратки. Отделно от това следва да се посочи, че по делото не се събраха доказателства ищецът да е кандидатствал за назначаване на работа, но да не е бил назначен поради невръщането на трудовите му книжки от ответника-работодател.

Всички тези обстоятелства обуславят извод на съда за неоснователност на иска. Предвид на което решението на районен съд, с което е отхвърлен искът с право основание чл. 226, ал.2 от КТ е законосъобразно и ще се потвърди.

По въззивната жалба на „*“ЕООД**

По иска по чл.128, т.2 от КТ:

Съгласно чл.128, т.2 от КТ работодателят е длъжен в установените срокове да заплаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа.

Предмет на исковата претенция сумата 650 лв., представляваща неплатено брутно трудово възнаграждение за м. май 2021 г. В заключението на съдебно-счетоводната експертиза вещото лице е посочило, че работодателят е превел по банковата сметка на ищеца сума на стойност 546 лв. с основание „командировъчни“, за която експерта е приел, че представлява изплатеното трудово възнаграждение за м. май 2021 г. Съдът не кредитира заключението на вещото лице в тази част, доколкото изводът му се основава на твърдение на ръководството на ответното дружество, а също

така се установява несъответствие между нетния размер на дължимото трудово възнаграждение – 504.39 лв. и приетото за изплатени- 546 лв. От друга страна съдът приема, че сумата 546 лв. действително се дължи за командировачни, имайки предвид дните през които ищецът е бил командирован в чужбина и изплатените му суми за м. юни 2021 г.

Доколкото няма доказателства, от които да се установява, че дружеството-работодател е изплатило трудовото възнаграждение за м. май 2021 г., то искът е основателен, съответно решението на районен съд е законосъобразно и следва да се потвърди в тази част.

По иска с правно основание чл.40 от НСКСЧ

Съгласно чл. 40, пр.2-ро от НСКСЧ командировани лица, които виновно не са изпълнили задълженията си по командировката или специализацията, възстановяват неправомерно изразходваните средства в левове и във валута за командировката или специализацията.

Предмет на иска е сумата 14 633.61 лв., представляваща платени от работодателя суми за командировка за периода от м. януари 2021 г. до м. юни 2021 г.

От заключението на съдебно- счетоводната експертиза безспорно се установява, че ответното дружество е превело на ищеца суми на обща стойност 14 198 лв. с посочено основание „командировъчни“. От заключението на допълнителната съдебно – счетоводна експертиза се установява, че за нито една от командировъчните заповеди не е бил изготвян от ищеца финансов отчет за изразходваните средства. Следва да се има предвид обаче, че между страните по делото няма спор, че за периода от 15.01.2021 г. до 31.05.2021 г. за дните посочени в пътните листове и заповедите за командировка, ищецът е изпълнявал трудовите си задължения в чужбина, а за периода от 01.06 до 27.06.2021 г. този факт се установява от съдебно- техническата експертиза. При реално осъществяване на командировката в чужбина дружеството – работодател дължи командировъчни пари. Следва да се има предвид, че тяхното предназначение е да се компенсират до известна степен неудобствата, които работникът или служителят понася когато изпълнява задача извън мястото на работа и местоживеенето си. Ето защо настоящият състав счита, че евентуалното несъобразяването на нормативните изисквания при изготвяне на отчети за разходването на средства във връзка с тях не може да бъде вменено във вина на работника.

Предвид изложеното решението в частта, с която е отхвърлен иска с правно основание чл.40 от НСКСЧ е законосъобразно и ще се потвърди.

По разноските, определени от районен съд

Във въззивната жалба на „***“ ЕООД се твърди, че неправилно са му възложени изцяло разноските за вещо лице, както и неправилно са определени дължимите от него разноски към В. Г..

Съдът счита, че неправилно на дружеството- работодател са били възложени изцяло разноските за вещо лице. Вземайки предвид, че на съдебно- счетоводната експертиза са били поставени задачи и от двете страни, както и основателността на иска по чл. 128, т.2 от КТ и частичната основателност на иска по чл. 215 от КТ, съдът приема, че ответното дружество следва да заплати разноски на държавата в размер на 60 лв. Следователно решението на районен съд следва да се отмени за разликата над

60 лв. до 400 лв.- разноски от бюджета на съда за вещо лице.

Съдът намира, че решението е законосъобразно в частта, с която дружеството-работодател е осъдено да заплати сторените от ищеца разноски в първоинстанционното производство. Същите представляват адвокатско възнаграждение, което не е разграничено с осъществяваната защита по всеки един от исквете. Съразмерно с уважената част от първоначалните иски и предвид отхвърлянето на насрещните иски размерът на разноските правилно е определен на 510 лв.

С оглед неоснователността на въззивната жалба на „***“ЕООД на дружеството не се дължат разноски за въззивната инстанция.

Пред въззивната инстанция въззивникът В. Г. е направил разноски в размер на 900 лв. С оглед частичната основателност на въззивната му жалба и предвид неоснователността на въззивната жалба на „***“ЕООД по отношение на иска с правно основание чл. 128, т.2 от КТ на Г. се дължат разноски за въззивната жалба в размер на 454 лв., определени по компесация.

Мотивиран от изложеното, Кюстендилският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 35 от 23.01.2023 г., постановено от РС – Дупница по гр.д. № 969/2022 г. по описа на същия съд в частта, с която е отхвърлен предявеният от В. Г. Г., ЕГН ***** срещу „***“ ЕООД, ЕИК ***, иск с правно основание чл.215 от КТ за сумата 3 696.46 лева, представляваща командировачни суми за работа в чужбина за периода от 01.06.2021 г. до 27.06.2021 г. или за общо 27 работни дни за сумата от 89 лв. и в частта, с която „***“ ЕООД, ЕИК *** е осъдено да заплати по сметка на ДнРС 400 лв.- разноски от бюджета на съда за вещо лице за разликата над 60 лв. **и вместо него постанови:**

ОСЪЖДА „***“ ЕООД, ЕИК *** да заплати на В. Г. Г., ЕГН ***** сумата **89 лева** /осемдесет и девет/, представляваща командировачни суми за работа в чужбина за периода от 01.06.2021 г. до 27.06.2021 г. или за общо 27 работни дни, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на депозиране на исквата молба в съда- 30.05.2022 г. до окончателното ѝ заплащане.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 35 от 23.01.2023 г., постановено от РС – Дупница по гр.д. № 969/2022 г. по описа на същия съд в частта, с която „***“ ЕООД, ЕИК *** е осъдено да заплати на В. Г. Г., ЕГН *****, сумата 650 лв. - неизплатено брутно трудово възнаграждение за м.05.2021 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска – 30.05.2022 г., до окончателното ѝ изплащане; в частта с която е отхвърлен предявеният от В. Г. Г., ЕГН ***** срещу „***“ ЕООД, ЕИК *** иск с правно основание чл.215 от КТ за разликата над 89 лв. до 3 696.46 лева, представляваща командировачни суми за работа в чужбина за периода от 01.06.2021 г. до 27.06.2021 г. или за общо 27 работни дни; в частта, с която е отхвърлен като неоснователен предявеният от В. Г. Г., ЕГН ***** срещу „***“ ЕООД, ЕИК ***, иск с правно основание чл.226, ал.2 от КТ /ред. ДВ, бр. 26 от 1986 г./ за сумата 7 150 лева, представляваща обезщетение за незаконно задържане на трудовата му книжка за периода от 28.06.2021 г. до 28.05.2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане; в частта, с

която е отхвърлен като неоснователен предявеният от „***” ЕООД, ЕИК *** срещу В. Г. Г., ЕГН ***** за сумата в размер на 14 633,61 лева, представляващи платени суми за командировки /м. януари 2021 г. - 1916 лева; м. февруари 2021 г. - 3820 лева; м. март 2021 г. - 5731 лева; м. април 2021 г. – 2185 лева; м. май 2021 г. - 546 лева; м. юни 2021 г. - 435, 61 лева/, които подлежат на възстановяване по реда на чл.40 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина.

Решението в останалата част е влязло в сила.

ОСЪЖДА „***” ЕООД, ЕИК ***, да заплати на В. Г. Г., ЕГН *****, сумата 454 лева /четирисотин петдесет и четири/, представляваща сторени разноси във въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на станите.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____